

Namazda şeytanî bir hile: İsteksizlik

İSİM vermeyen okuyucumuz: “Huşu içinde bir namaz kılmak için neler yapmalıyım? İsteksiz kıldığım namazların durumu ve hükmü nedir?”

Namazla ilgili olarak şeytan içimize akla hayâle gelmeyen şüphe, vesvese ve isteksizlik halleri atar. Çünkü insanın derecesini yükselten en müstesnâ ibâdetlerden birisi namazdır. Şeytan ise insanın yükselmesini aslâ istememektedir.

Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki: “Bil ki, sen Allah’a her secde ettiğinde, Allah bununla bir derecenin yükseltir ve bir günahını bağışlar.” 1 Bir diğer hadiste Allah Resûlü (asm) kulun secde etmesiyle şeytanın perîşan oluşunu şöyle bildirmiştir: “İnsanoğlu secde âyetini okuyup secde edince şeytan ağlayarak uzaklaşır. Ve şöyle der: “Eyvah! Eyvah! İnsan oğluna secde etmesi emr olundu. O da secde edip Cenneti hak etti. Bana da secde etmem emr olundu; Ben ise emre karşı gelip Cehennemi hak ettim.” 2

Peşimizde böyle hasım ve düşman bir şeytan varken, onun içimize isteksizlik hali atması ve bizi en yüce, en nâzik ve en nezîh bir ibâdetten alı koymaya çalışması, onun mesleğinin gereğidir. O halde namazdan yılmayalım ve başarabildiğimiz kadarıyla huşû içinde kılmaya özen gösterelim. İsteksiz olduğumuz zamanlarda, hiç oralı olmadan, namazın bir fitrat borcu olduğunu hatırlayarak namaza devam edelim. Şeytan bizimle uğraştığı halde bizim ısrarla ve şeytana inat namazı terk etmememiz, biz hissetmesek de, Allah’ın huzurunda daha fazîletli bir duruş teşkil eder. Şeytanın bizimle olan meşgûliyeti, bizim zevkimizi ve huzurumuzu kaçırsa bile, namazın fazîletinin daha da yükselmesine zemin hazırlar.

Bediüzzaman Saîd Nursî Hazretleri, nefsin tembellik döşeginde ve gaflet uykusunda şeytandan gelen böyle vesveselere kulak verebileceğini kaydeder ve nefsin bu desîsesine karşı önemli îkazlarda bulunur.

Üstad Hazretlerinin îkazlarını kısaca hatırlayalım:

Acaba   m  r ebed   midir? Gelecek seneye, hatt   yarına kalmaya hiç kimsenin senedi var m  dır?  nsana usan lık veren şey, dünyada sonsuz seneler kalacağını zannetmesidir. Oysa v k a tam tersidir; insanın hem ömrü azdır, hem faydasız uçup gitmektedir. Geçip giden her bir f n  günün yirmi dörtten birisini hak k  bir ebedî hayatın saadetini temin edecek güzel, hoş, rahat ve rahmet bir hizmete sarf etmek ise, usanmak şöyle dursun, bil kis cidd  bir  evk ve hoş bir zevktir.

Diğer yandan; her gün her gün ekmek yiyen, su içen ve havayı teneffüs eden bir adam, ekmekten, sudan ve havadan usand ğını söyleyebilir mi? Çünkü her an ihtiyaç tekrarland ğından; usanç değil, lezzet almaktadır.

Kalp, ruh ve vicdan, cisim h nesinde nefsin arkada larıdır lar. Nefis her ne kadar usand ğını ve isteksiz olduğunu söylese de; kalbin, r hun ve vicdanın güdüsü, huz ru ve hayat kaynağı namazdır.   leyse nefis bunu s neye çekmelidir.

Çünkü hem sonsuz acılara m ruz, hem hadsiz lezzetlere sevd lı bir kalbin güdüsü, elbette her şeye k dir bir Rah m-i Ker m'in rahmet kapısında aranmalıdır. Kez ,  u f n  dünyada, büyük bir s r'atle ayrılık feryatları koparıp giden bir r hun hayat kaynağı, her şeye bedel bir M bud-u B k nin ve bir Mahb b-u Sermed 'nin rahmet  e mesine namaz ile yönelmektir. F traten ebediyeti isteyen, ebediyet için yaratılmış olan, ezel  ve ebedî bir Z t'ın  yinesi bulunan ve sonsuz derece nâzik ve l t f olan insanın duyguları,  u kas vetli, ezici, sıkıntılı, geçici ve boğucu olan dünya halleri içinde elbette teneffüse pek çok muhtaçtır. Bu teneffüsü ise ancak namaz penceresi sağlayabilmektedir.

Bir diğer husus; namaz,  u dünya misafirhanesinde  ciz ve fakir kalbimize kuvvet ve zenginlik vermekte, şüphesiz gireceğimiz bir menzil olan kabirde güdü ve  lık hükmünde aydınlık kaynağı olmakta,  etin bir mahkeme olan Mah erde senet ve berat hüviyetinde bizi kurtarmakta ve ister istemez üstünden geçeceğimiz Sırat Köprüsünde nur ve Burak gibi göz açıp kapayana kadar bizi Cennete ula tırmaktadır. Böyle eşsiz l tuflara bizi mazhar kılan bir namaz için "neticesizdir" veya " creti azdır" diyebilir miyiz?

Bir adam bize birkaç para taahhüt etse veya bizi büsbütün korkutsa, bizi günlerce  alı tır r. Sözünden dönmesi mümkün olduğu halde o adama itimad ederiz, fütursuz  alı ır z. Acaba sözünden dönmesi imk n harici olan bir z t, Cennet gibi bir  creti ve ebedî saadet gibi bir hediye i bize vaad ederek, pek az bir zamanda, bize, pek güzel bir vazife verse; biz de onun hediyesini hafife alırcasına o vazifeyi yapmaz isek veya vazifeden usanç gösterirsek, pek şiddetli bir azaba müstehak olmaz mıyız? Dünyada hapis korkusuyla en ağır işlerde fütursuz hizmet ettiğimiz halde; Cehennem gibi bir

ebedî hapsin korkusu, en hafif ve lâtif bir hizmet için bize gayret vermez mi?

Aklımızı başımıza almalı ve bilmeliyiz ki, dünkü gün elimizden çıktı. Yarınki gün ise elimizde senet yok ki, ona mâlik olalım. Öyle ise hakikî ömrümüzü, bulunduğumuz gün bilmeli ve her günün en az birer saatini, birer ihtiyat akçesi gibi, uhrevî bir sandukça hükmünde, hakikî istikbal için teşkil olunan bir mescide veya bir seccadeye atmalıyız.³

Dipnotlar:

1- Câmiü's-Sağîr, 1/687.

2- a.g.e., 1/439.

3- Sözler, s. 243-247.